

Meghasonlás, vagy házépítés

Lectio: Mk 3,22-35

Textus: Mk 3,22-26

Kedves Testvéreim! A tegnapi szent Igében azt olvastuk, hogy Jézus felmegy a hegyre és magához hívja azokat, akiket akart és hozzá mentek. Ekkor tanítványokat választ. Olyan érdekes az, hogy Jézus Krisztus minden alkalmat megragadott arra nézve, hogy imádkozzék. Nem maradt a mélységben, ahol betegség van és a bűnök sokasága. Mindezeket gyógyította, a bűnöket is megbocsátotta, ha bűnbánattal jöttek Hozzá. Ám felmegy a hegyre, hogy imádkozzék, hogy Atyjával beszélgessen.

Olyan jó nekünk is feljönni ide a Sion hegyére, hogy a templomban mi is imádkozzunk és édes Atyánkra figyeljünk. Olyan jó tudni azt, hogy ide Jézus hív bennünket. Azt halljuk az Igéből: „**Magához hívta azokat, akiket akar...**” (Mk 3,13). Tehát Jézus az, Aki kiválaszt bennünket, kiválasztott már régen a világ fiai és leányai közül. Nem mi vagyunk azok, akik feltornásszuk magunkat a hegyre, hanem Jézus munkálja a mi szíveinkben az Ő Szent Lelke által, hogy meghalljuk az Ő hívását. Szólt egykoron: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek és én nyugodalmat adok titeknek. A lázongásainkból, a háborgásainkból, az idegességeinkből, a békétlenségeinkből ki akarunk szabadulni és nyugalomra vágyunk. Jövünk Jézus Krisztushoz. Ő hív és méghozzá azokat, akiket akar. Hiszem, hogy azokat is megszólítja, akik most nincsenek itt a templomban. Az embertől is függ azonban, hogy meghallja-e az Úr Jézus hívását. Jézus maga mondja el a történetet, amikor a király az ő fiának menyegzőt készít és a szolgákat elküldi a meghívottakhoz, hogy jöjjenek, mert minden kész. Az emberek azonban keresik a kifogásokat (szántó föld, öt iga ökör, feleség) és nem mennek el. Ekkor az utcák szegleteiről hívják be a csonka-bonkákat, a sántákat és a szegényeket, mert ha nem jönnek a hivatalosak, akkor majd választ Ő olyanokat, akiket a hivatalosok lenéznek, megvetnek. Ha te és én, a hivatalosak nem halljuk meg a hívó szót, akkor hívja azokat, akikről talán mi már le is mondtunk. Istennél

nincs egy elveszett ember sem. Ezért, akiket akar, magához hívja, mert meg akarja tartani őket Jézus Krisztus által. Akik meghallják az Ő hívását, azok hozzá mennek. Az ilyeneket tudja meggyógyítani és az ilyeneknek tud bűnbocsánatot adni. Annyiszor meggyógyított már bennünket is testileg és lelkileg is. Milyen jó, hogy jönnek a szülők a gyermekeikkel együtt. Nem elég az otthoni imádkozás sem az édesanyának, sem az édesapának, hanem szükség van arra, hogy a gyermek is itt legyen és megtapasztalja, hogy milyen áldott az a közösség, akik együtt vagyunk a templomban és együtt dicsőítjük és magasztaljuk Istenünket és bűnbánatot tartunk és bűnbocsánatot nyerünk. Figyelünk az Ő szent Igéjére. Most is milyen jó, hogy halljuk, hogy hív bennünket, szülőket és gyermekeket és hívja a házasulandókat is, akik az Ő áldásával akarnak az életbe lépni. Jézus hívja azokat is, akik valamilyen problémával rendelkeznek, akik gondok között élnek.

Ezek után azt halljuk, hogy Jézus kiválasztja a tanítványait és mondja nekik egyenként: Kövess engem! Akit Jézus hív és aki Hozzá jön, az nem tud elmenni üres kézzel, vagy üres szívvel. Mindezen felül Jézus utasítást is ad. Azt mondja nekünk is, akik Hozzá jövünk: Kövess engem!

A mai Igében azonban azt halljuk, hogy olyanok is jönnek Jézushoz, akikről nem is gondolnánk. Jönnek hozzá az írástudók. Jönnek hívatlanul. Jönnek, mert akadékoskodni akarnak, meg akarják fogni valamivel Jézust. Gáncsoskodnak Jézus Krisztus ellen az Ő üdv munkája ellen. Ám Istennek a munkáját meggátolhatja-e ember, vagy akár a Sátán? Hatalmasabb az Úr mindenkinél: embernél is, a Sátánnál is. Jézus tudja az írástudók gondolatait is. Most nyíltan kimondják, mert látják, hogy Jézus meggyógyítja a betegeket, tehát ezt nem lehet elvitatni tőle. Kitalálják, hogy az ördögök fejedelme által, Belzebub által űzi ki az ördögöket.

Belzebub jelentése: „a lakás ura”, vagy „a szemét ura”. Most gondold a te lakásodra, arra a házra, amelyben laksz. Ki ott az Úr? Belzebub-e, vagy Jézus Krisztus? Belzebub, az ördögök fejedelme, vagy az Úr Jézus Krisztus, a királyok Királya? Vizsgáljuk meg őszintén életünket, lelkiismeretünket. Sokszor nem Jézus tanácsára figyelünk, méltatlankodunk és háborgunk. Így nagy szeméthegek gyűlnek körülöttünk. Nem a lelki gyümölcsök érlelődnek, hanem azok a

cselekedetek, beszédek, vagy gondolatok, amelyek mind olyanok, mint a szemét és amelyek mind megégnek majd az ítélet napján.

Jézus nem száll vitába velük, hiszen nem jó az ördöggel szóba állni. Ezt Éva is tapasztalta, amikor szóba állt a kígyóval, a Sátánnal. Az ember nem tudja őt legyőzni Jézus segítségével.

Jézus azt mondja, hogy ha egy ország önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az az ország. A görög szó: a bazilejá, az országot jelenti, ami az Isten királysága. A Sátánnak bizony van hatalma és a földi országokban a Sátán kezd el uralkodni. Ezért lesznek össze-visszaságok, menekült áradatok, szegénység, nélkülözés, gyógyíthatatlan betegségek az atomrobbantások, gyomirtók miatt. Ezt tudja tenni az ember itt a földi országban, de mennyivel jobb nekünk a mennyei országban lenni, az Úr Királyságában, ahol a Sátán bár támad nap, mint nap bennünket, de ahogy Jakab apostol mondja: aki ellene áll, attól elfut.

Most inkább figyeljünk az Úr Jézus második megállapítására: **„Ha egy ház önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az a ház.”** (Mk 3,25). Mindenki a maga házára gondoljon. A ház, görögül az **ojkiá**, nem csak azt az épületet jelenti, amelyet talán a nagyszülők, vagy a szülők, vagy mi magunk építettünk. Van egy másik jelentése is: *Otthon, lakhely*. S ehhez az otthonhoz tartoznak az összes családtagok és a szolgák is. Tehát, ha a ház meghasonlik, az otthon, ha a lakók között meghasonlás támad, az nagy baj! Ahol a családban nincs békesség, azt jelenti, hogy az a ház meghasonlott. A kérdésem az, hogy otthon-e a mi házunk? Lakhely-e a mi házunk? Otthon érezzük-e magunkat benne? Kellemes-e a házban lakni? Nyugalom van-e benne?

Hollandiában az egyik háznak a homlokzatán ez a görög szó áll: **ojkodomeo**. Ez már azt jelenti, hogy *házat építeni*. A házépitésnél fontos az alap. (Kősziklára, vagy homokra épült házról szóló példázat). Mi a házad alapja? Vagy: Ki a házad alapja? Az Úr Jézus a lelki házunk alapja? Ugyanis, csak akkor lehetünk benne otthon! Akkor érezhetjük magunkat kellemesen, ha a Jézus békessége és szeretete tölti be a mi lelki házunkat. Otthon érzi e magát a férj, vagy a feleség? A gyermekek, a nagyszülők? Bizony sok javításra szorul a mi lelki házunk. Hittel, reménységgel és szeretettel kell hozzáfognunk a tatarozáshoz.

„A bölcs asszony építi a maga házát, a bolond pedig önkezével rontja le azt.” (Péld 14,1). Ha magunkra vonatkoztatom ezt az igét, akkor nem csak az asszonyokra, hanem a férfiakra is gondolok. A bölcs asszony, vagy férfi, építi a maga házát. Mi építjük a házunkat? Építjük-e szeretet, egymásra való figyelés, a nyugalom által. Rend, odaszentelődés, szabadság, kellemesség öröm van-e a házunkban? Ezek által építjük? Ilyen lelki téglákat helyezünk naponta az alapra, Jézus Krisztusra? Pál apostol is ezt mondja az első korinthusi levél 3. részének 11. versében: **„Más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.”** Aztán így folytatja: **„Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, pozdorját épít rá erre a fundamentumra, kinek-kinek munkája nyilván lészen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg, és hogy kinek-kinek munkája minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi.”** (1 Kor 3,12-14). Milyen a mi építkezésünk? Milyen a mi házunk javítgatása? Vajon az előbb felsorolt lelki téglák, melyek a tűzben is megmaradnak, ott vannak-e a lelki házunkban?

Az is igaz, hogy a házban takarítani is kell és jó ételt tenni az asztalra. A lelki házunkban mikor volt takarítás? Mikor tudtunk úgy elcsendesedni, hogy nem figyeltünk senkire és semmire, csak az Úr Jézusra, Aki előhossa ugyan elkövetett vétkeinket, de megadja a lehetőséget is, hogy mindazokat kiséperjük Lelkének ereje által. Erre valók az evangelizációk, a csendes hetek. Mikor vettél részt ilyeneken?

Mikor volt az, amikor finom étket, mennyei kenyeret és italt tettél a család asztalára? Sok emberre sajnós az érvényes, ami az **ojkodomeo**, vagyis a házépítés mási jelentése takar: **síremléket épít**. Jézus nélkül csak ilyen a mi építkezésünk és tatarozásunk! Szeretlenség, önzés, irigység, idegesség, háborgás, méltatlankodás, veszekedés jellemez bennünket. Így lesz síremlék a mi házunk, mert meghasonlás támad benne. Kívülről szép meszelt falak látszanak, de belül a halál bűze és lehelete van. Senki sem érzi jól magát. A férj a maga igazát hajtogatja és a feleség is a magáét. A gyermek követelőzik, az öreg méltatlankodik. Ahol Jézus nincs ott, ahol nem Jézus az alap és nem Reá épít az ember, ott a hitvesek között békétlenség és veszekedés van, a gyermekek

okosabbak a szülőknél, a nagyszülők pedig úgy gondolják, hogy mellőzik őket. Szóval méltatlankodó, háborgó és veszekedő emberekké válunk.

Az a kérdés, hogy síremléket , vagy a lelki házunkat építjük. Az a ház amely meghasonlik önmagában, nem maradhat meg. A meghasonlás (mériidzó) azt jelenti, hogy valami, vagy valaki miatt belső feszültség keletkezik, megosztottá, részekre szakadozottá, feldarabolttá válik a család és az egyház.

Az ősi szöveg szemléletesen tárja elénk, hogy először egy belső feszültség támad az emberben a meghasonlás miatt. Azt gondolja, hogy nem azt, hanem többet érdemel, mint amit kap. Neki kellene inkább szolgálni, de a másiktól várja s így lesz belső feszültség. Aztán megosztás támad. Az emberek elválnak egymástól és akkor részekre szakad a család, az egyház. Feldarabolódik mindaz, ami egybe kellene, hogy legyen: a családi békesség és szeretet, az Úrral való közösség.

Íme, Jézus szavai szíven ütnek bennünket. Milyen a mi házunk? Nagyon kell ösztönözzön bennünket ez az Ige, hogy ne hasonuljunk meg önmagunkban, önmagunkkal, vagy szeretteinkkel, a házunk népével és a szolgálkkal, vagy az anya szent egyházban. Az Úrra kell figyelniünk és Tőle kell elkérniünk mindazt, amit cselekedniünk kell és akkor nem síremlék lesz a házunk, hanem lelki házunk a lelki téglák által naponként épül bele a mennyei házba.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.08.09.

Csomay Árpád.